

POKRAČOVANIE BESTSELLERU DEVIATY SPOLOK

BRÁNY
PEKLA
LEIGH
BARDUGO

BRÁNY
PEKLA

Leigh Bardugo

je autorka týchto kníh:

séria *Vrania šestka*

VRANIA ŠESTKA

KRÁLOVSTVO PODVODNÍKOV

séria *Griša*

TIEŇ KOSTÍ

ZAJATIE BÚRKY

POVSTANIE NIČOTY

DÉMON V LESE

(Komiksový príbeh zo sveta gríš)

séria *Zjazvený kráľ*

ZJAZVENÝ KRÁĽ

VLÁDA VLČÍC

séria *Galaxy Sternová*

DEVIATY SPOLOK

BRÁNY PEKLA

BRÁNY

PEKLA

LEIGH

BARDUGO

Preložila Ivana Cingelová

slovar

HELL BENT. Copyright © 2023 by Leigh Bardugo.

Designed by Donna Sinisgalli Noetzel

Map by Rhys Davies and WB

All rights reserved

Translation © Ivana Cingelová 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023

ISBN 978-80-556-6376-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Leigh Bardugo – Hell Bent*,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Flatiron Books, New York 2023,

preložila Ivana Cingelová.

Básne a úryvky z básní *Ročné obdobie: Zima* (James Thomson), *Pozvánka slečne*

Marianne Moorovej (Elizabeth Bishop), *Priateľovi, ktorého práca vyšla nazmar*

(William Butler Yeats), *Brány Damasku* (James Elroy Flecker), *Prízrak lode*

(Henry Wadsworth Longfellow), *Úsvit v prístave* (Hart Crane), text piesne

Alexander's Ragtime Band (Irving Berlin), *Idyly kráľovské* (Alfred Tennyson),

Evangelína – Príbeh Acadie (Henry Wadsworth Longfellow), *Mužom Léthé*

(Leigh Bardugo) preložila z angličtiny Jana Kantorová-Báliková

Zodpovedná redaktorka Eva Piarová

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2023.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Pre Miriam Pastan,
ktorá mi vyveštila budúcnosť zo šálky kávy.

**... lež všetko bez úvahy robili
až do chvíle, kým som ich neoboznámil
sám s hviezdami, s ich východmi a západmi.
A potom vynašiel som pre nich rátanie,
poprednú vedu, spôsob skladať písmená
a pamätať si všetko, matku umení.**

Aischylos, Prikošaný Prometheus
vytesané nad vstupom do Sterlingovej
pamätnej knižnice v areáli Yalovej univerzity

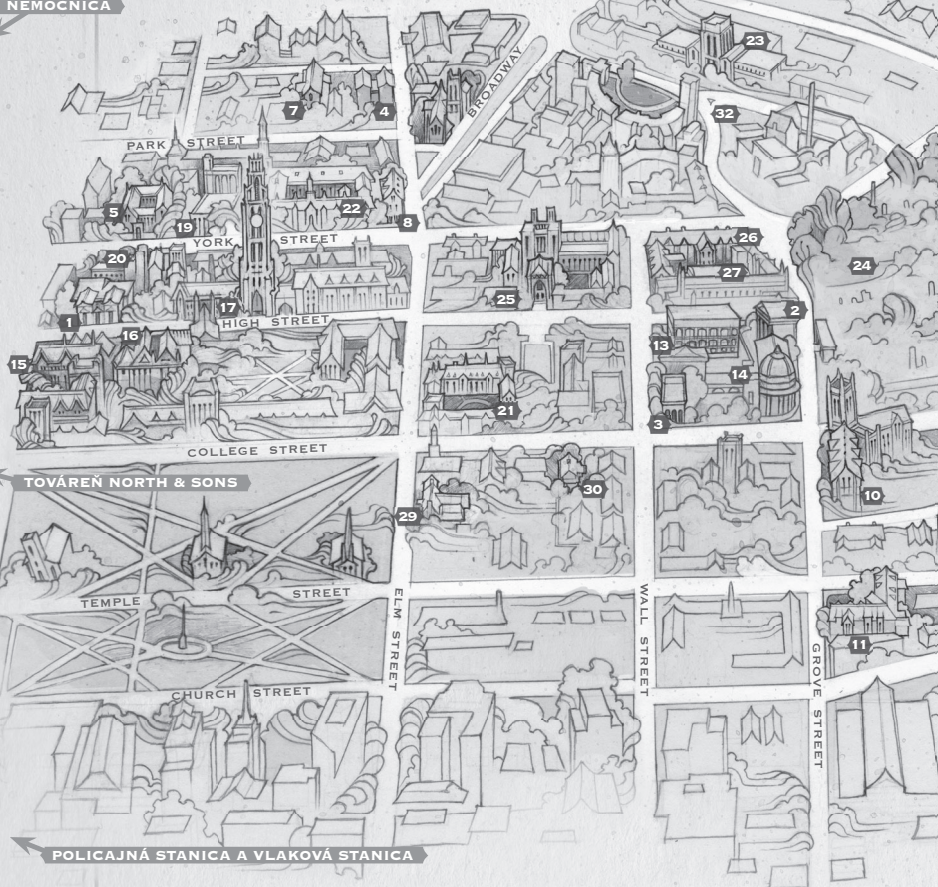
Culebra que no mir morde, que viva mil anos.
Had, ktorý ma neuhryzne, nech žije tisíc rokov.
sefardské príslovie

YALOVA UNIVERZITA

NEW HAVEN, CONNECTICUT

ČIERNY BREST A WESTVILLE

NEMOCNICA

1 LEBKA A KOSTI

2 KNIHA A HAD

3 ZVITOK A KLÚČ

4 RUKOPIS

5 VLČIA HLAVA

6 BERZELIUS

7 SVÄTÝ ELIÁŠ

8 NORA

9 IL BASTONE

10 SHEFFIELD-STERLING-STRATHCONA
HALL

11 ROSENFELD HALL

12 LESNÍCKA ŠKOLA

13 KNIŽNICA VZÁČNYCH KNÍH

A RUKOPISOV RODINY BEINECKOVCOV

14 MENZA

15 VANDERBILT HALL

16 LINSLEY-CHITTENDEN HALL

- 17 HARKNESSOVA VEŽA
- 18 REKTOROV DOM
- 19 DRAMAT
- 20 JONATHAN EDWARDS COLLEGE
- 21 GRACE HOPPER COLLEGE
- 22 DAVENPORT COLLEGE
- 23 TELOCVIČNA PAYNEA WHITNEYHO
- 24 CINTORÍN NA GROVE STREET
- 25 STERLINGOVA PAMÄTNÁ KNIŽNICA

- 26 PRÁVNICKÁ FAKULTA
- 27 KNIŽNICA PRÁVNICKEJ FAKULTY
- 28 INGALLSOVO KLZISKO
- 29 KLUB ELIHU
- 30 ALŽBETÍNSKY KLUB
- 31 PEABODYHO PRÍRODOVEDNÉ MÚZEUM
- 32 MIESTO TARINEJ SMRTI

PRVÁ ČASŤ

Ako v nebi

November

Alex sa prikrádala k Čiernemu brestu ako k divokému zvieraťu, opatrne našľapovala po dlhej zatočenej príjazdovej ceste, dávala si pozor, aby nedala najavo strach. Koľkokrát už tade to kráčala? Ale dnešok bol iný. Dom sa vynoril spoza holých konárov stromov, akoby ju čakal, akoby počul jej kroky a striehol na jej príchod. Nekrčil sa ako korisť. Dvojpodlažná budova zo sivého kameňa so špicatými strieškami tam stála ako vlk s vycerenými zubami pripravený zaútočiť. Kedysi bol Čierny brest krotký, pôsobivý, nadúval sa pýchou. Ale až príliš dlho sa oň nikto nestaral.

Zatlčené okná na poschodí všetko ešte zhoršovali, akoby to bola rana v boku, z ktorej, ak sa o ňu nikto nepostará, môže vlk zošalieť.

Vsunula kľúč do starých zadných dverí a vkĺzla do kuchyne. Vnútri bolo chladnejšie než vonku – nemohli si dovoliť dom vykurovať a ani na to nemali dôvod. No napriek chladu, ktorý tam vládol, a poslaniu, ktoré ju sem priviedlo, pôsobila miestnosť útulne. Nad veľkým starým sporákom viseli úhľadné rady lesklých medených panvíc pripravených na použitie. Bridlicová podlaha bola čistá, kuchynský pult poutieraný a na nich stála fľaša od mlieka plná cezminových vetvičiek, ktoré tam starostlivo naaranžovala Dawesová. Kuchyňa bola najfunkčnejšia miestnosť Čierneho brestu, malebný chrám svetla, ktorý ožíval vďaka pravidelnej starostlivosti. Dawesová sa tak vyrovnávala so všetkým, čo spravili, s monštrum, ktoré číhalo v plesovej sále.

Alex postupovala systematicky. Teda, Dawesová postupovala systematicky a Alex sa snažila nasledovať jej príklad, držala

sa ho ako skaly, vďaka ktorej sa neutopí v strachu. Odomkni dvere, pretrieď poštu a polož ju na pult, daj Cosmovi do misiek čerstvé jedlo a vodu.

Zvyčajne boli prázdne, ale dnes Cosmo miskú so žrádlom protestne prevrhol a granuly v tvare rybičiek ležali na zemi. Darlingtonovmu kocúrovi sa nepáčilo, že ho tu nechali samého. Alebo ho desilo, že tu už vlastne nie je celkom sám.

„A možno sa len nevieš zmestiť do kože,“ zamrmlala Alex, keď ten neporiadok upratovala. „Upovedomím o tvojom názore šéfkuchára.“

Nepáčilo sa jej, ako krehko jej hlas v tom tichu znie, ale prinútila sa pomaly, metodicky pokračovať. Naplnila misky na vodu a jedlo, vyhodila reklamné letáky adresované Danielovi Arlingtonovi a účet za vodu si strčila do tašky, aby ho mohla vziať do Il Bastone. Boli to starostlivo vykonávané kroky rituálu, ktoré však nezaručovali žiadnu ochranu. Premýšľala, že si urobí kávu. Mohla by si sadnúť von na zimné slnko a počkať, kým sa k nej pridá Cosmo, keď sa mu uráči vyjsť zo zarasteného bludiska zo živého plota, v ktorom lovil myši. Mohla by to spraviť. Odsunúť obavy a hnev bokom a pokúsiť sa túto hádanku vyriešiť, aj keď nechcela doskladať obrázok, ktorý sa s každým novým škaredým kúskom zjavoval.

Vrhla pohľad na strop, akoby dovidela cez podlahu na poschodie. Nie, nemohla si len tak sadnúť na verandu a tváriť sa, že je všetko v poriadku, nie, keď jej nohy túžili vyjsť po schodoch, nie, keď vedela, že by sa mala rozbehnúť opačným smerom, zamknúť za sebou kuchynské dvere, predstierať, že o tomto mieste nikdy nepočula. Alex sem neprišla bezdôvodne, no teraz žasla nad vlastnou hlúposťou. Toto bolo nad jej sily. Porozpráva sa s Dawesovou, možno dokonca aj s Turnerom. Pre zmenu bude plánovať, nie sa strmhľav vrhať do problémov.

Umyla si v dreze ruky, a až keď sa otočila po utierku, všimla si otvorené dvere.

Osušila si ruky, snažila sa ignorovať, ako sa jej rozbúšilo srdce. Nikdy si tie dvere medzi malebnými sklenenými vitrínami a policami v kuchynskej prípravni nevšimla. Nikdy predtým ich nevidela otvorené. Nemali dôvod byť otvorené teraz.

Možno ich tak nechala Dawesová. Ale Dawesová si lízala rany po rituáli a skrývala sa za svojimi kopami kartičiek. Naposledy tu bola pred niekoľkými dňami, keď priniesla tú cezminu na kuchynskom pulte a vytvorila zdanie toho, ako mal život vyzerieť. Nepošpinene a jednoducho. Ako protiklad k ich ostatným dňom a nociam, k tajomstvu na poschodí.

Prípravňa s radmi zaprášených tanierov a pohárov a s polievkovou misou veľkou ako malá vaňa bolo miesto, kam sa Alex a Dawesová nikdy neobťažovali chodiť. Bola jednou z mnohých zakrpatených končatín starého domu, nepoužívaná a zabudnutá, od Darlingtonovho zmiznutia odumierajúca. A do pivnice sa neobťažovali chodiť už vôbec. Alex to nikdy ani nenapadlo. Až do dneška, keď stála pri kuchynskom dreze, obklopená utešenými modrými kachličkami s maľovanými veternými mlynmi a plachetnicami, a hľadela na tú čiernu dieru, dokonale obdĺžnikovú ničotu, ktorá sa tam zrazu zjavila. Vyzerala, akoby niekto jednoducho odtrhol časť kuchyne. Vyzerala ako otvorený hrob.

Zavolaj Dawesovej.

Alex sa oprela o pult.

Vycúvaj z kuchyne a zavolaj Turnerovi.

Odložila utierku a vytiahla zo stojana pri dreze nôž. Želala si, aby bol nablízku nejaký sivý, ale nechcela riskovať, čo by sa mohlo stať, ak by si jedného privolala.

Veľkosť domu a jeho hlboké ticho na ňu sťažka doliehali. Znova zdvihla zrak k stropu, predstavila si ligotavý zlatý kruh, teplo, ktoré z neho sálalo. *Mám isté chuťky.* Naozaj ju tie slová nadchli, hoci v nej mali vzbudiť hrôzu?

Ticho vykročila k otvoreným dverám, k neprítomnosti dverí. Ako hlboko kopali, keď stavali tento dom? Videla tri, štyri,

päť kamenných schodov vedúcich do pivnice a potom už len tmu. Možno tam žiadne ďalšie schody neboli. Možno tam vkročí, padne a bude ďalej padať do chladu.

Začala šmátrať po vypínači, potom pozrela hore a zbadala žiarovku s ošúchaným špagátikom. Šklbla ním a schody zaplavilo teplé žlté svetlo. Žiarovka upokojujúco bzučala.

„Doriti,“ vydýchla Alex. Jej strach sa rozplynul a nahradili ho rozpaky. Len schody, drevené zábradlie, steny lemované policami s handrami, plechovkami farby, nástrojmi. Z tmy sa dvíhal slabý pach zatuchliny, smrad zeleniny, závan hniloby. Počula kvapkanie vody a šuchot niečoho, čo mohol byť potkan.

Spodok schodiska sa stále trochu strácal, ale dole musel byť ďalší vypínač alebo žiarovka. Mohla tam zísť, uistiť sa, že sa tam nikto nehrabal, zistiť, či budú musieť s Dawesovou nastražiť pasce.

Ale prečo boli tie dvere otvorené?

Mohol ich otvoriť Cosmo pri love potkanov. Alebo sa tu možno naozaj zastavila Dawesová a šla do pivnice po niečo obyčajné – herbicíd, papierové utierky. Zabudla tie dvere za sebou poriadne zavrieť.

Takže ich zavrie Alex. Zamkne ich. A ak tam nejakou náhodou bolo niečo, čo tam dole byť nemalo, tak si to tam mohlo ostať, kým si nezavolá posily.

Načiahla sa k špagátu a ustrnula, rukou zvierala povrázok, počúvala. Zdalo sa jej, že začula... tam, znova – tiché zasyčanie.

Zvuk jej mena. *Galaxy*.

„Kurva.“ Vedela, ako sa tento konkrétny film skončí, a ona tam dole ani náhodou nepôjde.

Šklbla šnúrkou, začula puknutie žiarovky a zacítila, ako do nej niekto zozadu silno strčil.

Alex spadla. Nôž jej s rachotom vyletel. Potlačila nutkanie natiahnuť pred seba ruky, radšej si nimi zakryla hlavu a stlmila pád plecom. Napoly skĺzla, napoly sa skotúlala na spodok schodiska a bolestivo žuchla na podlahu, pričom z nej dych vyletel

ako závan vetra von oknom. Dvere nad ňou sa zabuchli. Poču-
la šfuknutie zámky. Ocitla sa v tme.

Srdce jej búšilo. Čo tu dole cíhalo? Kto ju tu s tým zamkol?
Doriti, vstávaj, Sternová. Spamätaj sa. Priprav sa na boj.

Počula v hlave svoj hlas? Darlingtonov?

Svoj, samozrejme. Darlington by nikdy nenadával.

Vyteperila sa na nohy a oprela sa chrbtom o stenu. Aspoň
stadial' na ňu nič nevyskočí. Ťažko sa jej dýchalo. Zlomené kosti
sa rady lámali znova. Blake Keely jej pred necelým rokom nalo-
mil dve rebrá. Zdalo sa jej, že ich má zlomené znova. Mala mok-
ré ruky. Z nejakej starej praskliny v stene sem muselo zatekať
a podlaha bola vlhká, vo vzduchu cítila smrad a niečo nespráv-
ne. Utrela si dlane do džínsov, trhane dýchala a čakala. Niekde
v tme sa ozvalo čosi ako fňuknutie.

„Kto je tam?“ zachripela. Hnevalo ju, že jej v hlase počuť
strach. „Vylez, ty zbabelá sviňa.“

Nič.

Zašmátrala po telefóne, po svetle, jeho prudkej, ostrej modrej
žiare. Prešla lúčom po policiach so starým riedidlom, s nástroj-
mi, so škatuľami označenými kostrbatým rukopisom, o ktorom
vedela, že je Darlingtonov, so zaprášenými debnami zdobený-
mi okrúhlym logom *Gumáky Arlington a spol.* Potom sa vo svet-
le zaleskli dva páry očí.

Alex potlačila výkrik, telefón jej takmer vypadol. Neboli to
ľudia, ale siví – muž a žena pritisnutí jeden k druhému, chve-
júci sa od strachu. Nebola to však Alex, koho sa báli.

Mýlila sa. Podlaha nebola mokrá z toho, že sem zatekalo,
prenikla sem dažďová voda alebo puklo nejaké staré potrubie.
Podlaha bola klzká od krvi. Mala ňou pokryté ruky. Zamaza-
la si ňou džínsy.

Na starej tehlovej podlahe ležali dve telá. Vyzerali ako kopa
starého oblečenia, handier. Ich tváre poznala. *Nebesá nechcú
stratiť pri nich z jasu.*

Bolo tam toľko krvi. Novej krvi. Čerstvej.

Siví neopustili svoje telá. Dokonca aj v panike si uvedomovala, že je to zvláštne.

„Kto vám to spravil?“ spýtala sa ich a žena zastonala.

Muž si priložil prst k perám, očami plnými strachu šibal po pivnici. Tmou preletel jeho šepot.

„Nie sme tu sami.“

Október, o mesiac skôr

Alex nebola ďaleko od Tarinho bytu. Na začiatku svojho prvého ročníka sa po týchto uliciach vozila s Darlingtonom, kráčala po nich, keď prenasledovala Tarinho vraha. Bolo to v zime, keď konáre stromov už zhodili listy a na malých dvo-roch ležali špinavé kôpky zatvrdnutého snehu. V stále teplých dňoch na začiatku októbra to v tejto štvrti vyzeralo lepšie, okraje striech zjemňovali mračná zelených lístkov, po pletivových plo-toch sa šplhal brečtan a vo svetle pouličných lúčok, ktoré vrhali na svet v zamatových súmračných hodinách zlaté kruhy, vyze-ralo všetko príjemne a snovo.

Stála v tieňoch medzi dvoma radmi domov a sledovala uli-cu pred Taurus Cafe, budovou z hrudy tehál bez okien, zdobe-nou pútačmi sľubujúcimi lotériu a pivo. Odniekiaľ zvnútra po-čuła dunenie hudby. Pod lampami trkotali skupinky fajčiarov, aj napriek nápisu pri dverách, na ktorom stálo: *Nepostávať, cho-dieva tadiaľto polícia*. Za ruch bola vďačná, no skutočnosť, že ju uvidí prichádzať a odchádzať toľko ľudí, ju až tak netešila. Bolo by lepšie prísť sem cez deň, keď bude ulica prázdna, to si však dovoliť nemohla.

Vedela, že bar bude plný sivých, ktorých lákal pot, kopa tiel natlačených jedno na druhom, vlhké cinkanie pivových fliaš. Chcela mať nejakého poruke.

Tam – sivý pri hádajúcom sa páre, aj v ťaživom teple pridl-
hého leta v bunde a čapici. Nadviazala s ním očný kontakt a pri
pohľade na jeho detskú tvár sa zháčila. Zomrel mladý.

„*Len pod' sem k nám,*“ zaspievala si popod nos a potom si
znechutene odfrkla. Nemohla tú hlúpu pesničku dostať z hla-
vy. Keď odchádzala z internátu, spievala ju na dvore nejaká
a cappella skupina.

„Prečo s tými chujovinami otravujú už teraz?“ postážova-
la sa Lauren, keď triedila škatule s platňami. Plavé vlasy mala
po lete strávenom ako plavčička ešte svetlejšie.

„Je to Irving Berlin,“ podotkla Mercy.

„To je mi fuk.“

„Navyše je to rasistické.“

„Spievate rasistické chujoviny!“ zakričala Lauren z okna
a pustila na gramofóne AC/DC s hlasitosťou na maximum.

Alex si užívala každú minútu. Prekvapilo ju, ako jej Lauren
a Mercy počas leta chýbali, ako jej chýbalo ich kecanie a klebe-
tenie, spoločné stresovanie nad úlohami, hádky o hudbe a oble-
čení, všetko to, čo pre ňu bolo ako lano, ktorého sa mohla chytiť
a vrátiť sa do obyčajného sveta. *Toto je môj život*, pomyslela si,
keď ležala schúlená na gauči pred hlučným ventilátorom a sle-
dovala, ako Mercy vešia hviezdičkovú reťaz nad kozub v ich
novej obývačke, ktorá bola oveľa väčšia ako v stiesnenom in-
tráku v Starom areáli. Vzali si so sebou gauč a sklápacie kres-
lo, konferenčný stolík, ktorý spoločne poskladali na začiatku
prvého ročníka, toaster a zdanlivo nekonečnú zásobu sušienok
Pop-Tarts, čo im poslala Laurenina mama. Alex na konci škol-
ského roka požiadala Léthé o bicykel, tlačiareň a nového súk-
romného učiteľa. V spolku jej radi vyhovelí a ona ľutovala, že
si nevypýtala viac.

Ich prvácky internát v Starom areáli bol najkrajšie miesto, kde Alex kedy žila, ale budova Jonathan Edwards College pôsobila ozajstne, pevne a elegantne, trvalo. Páčili sa jej vitrážové okná, kamenárske práce po celom dvore, ošúchané drevené podlahy, zdobený kozub, v ktorom sa síce nedalo zakúriť, ale skráslili ho sviečkami a starým glóbusom. Páčil sa jej dokonca aj malý sivý v staromódnom oblečení, chlapec s hlavou plnou kučier, ktorý rád sedával v konároch nad stromovou hojdačkou.

Delila sa o spáľňu s Mercy, pretože Lauren vyhrala losovanie o vlastnú izbu. Alex si bola istá, že podvádzala, ale veľmi jej to neprekážalo. Keby mala izbu sama pre seba, ľahšie by sa jej odchádzalo a prichádzalo, no ležať v noci v posteli a počúvať z opačnej strany miestnosti Mercino odfukovanie bolo istým spôsobom upokojujúce. Aspoň už nemali poschodové posteľe.

Plánovala, že tých pár hodín, kým bude musieť ísť dohliadať na rituál v Knihe a hadovi, strávi s Mercy a Lauren, bude počúvať platne a snažiť sa ignorovať otravné *mmm óóó* spevákov, ktorí mrzачili *Alexander's Ragtime Band*.

Len pod' sem k nám. Aj ty pod' k nám. Nech nás ragtime spriatelí.
Ale potom prišla správa od Eitana.

Takže teraz pokukovala po Taurus Cafe. Chystala sa vystúpiť z tieňov, keď ju ticho a ladne ako predátor z morských hlbín obišlo čierne-biele policajné auto. Bliklo svetlami a krátko zahúkalo, aby potvrdilo, že tadiaľto newhavenská polícia naozaj chodíeva.

„Veď dobre, nepojeb sa,“ zašomral niekto, ale ľudia sa rozprchli, vrátili sa do podniku alebo sa rozliezli po chodníku k autám. Noc bola ešte mladá. Stále mali dosť času nájsť si inú párty, natrafiť na niečo dobré.

Alex sa nechcela zamýšľať nad policajtmi, nad tým, že by ju chytili, či nad tým, čo by povedal Turner, keby ju zatkli za vlámačku alebo dokonca za napadnutie. Detektív sa jej neozval od konca prvého ročníka a pochybovala, že by ju rád videl aj za tých najlepších okolností.

Keď policajné auto zmizlo, uistila sa, že nemá na chodníku žiadnych svedkov, a prešla po ulici ku škaredému bielemu dvojpodlažnému domu iba pár budov od baru. Vtipné, že všetky smutné miesta vyzerali rovnako. Preplnené smetiaky. Dvory plné buriny a verandy zahádzané bordelom. *Dostanem sa k tomu alebo možno ani nie.* Ale na príjazdovej ceste pred týmto konkrétnym domom stál nový pikap so špecifickou poznávacou značkou: ODMNOUT. Aspoň vedela, že je na správnom mieste.

Z vrecka džínsov vyťahla pudrenku so zrkadielkom. Keď práve pre Dawesovú neprechádzala nekonečné newhavenské kostoly, trávila leto hrabaním sa v zbrojnici Il Bastone. Vravela si, že je to dobrý spôsob, ako márne čas, oboznámiť sa s Léthé, možno si omrknúť, čo by stálo za ukradnutie, keby bolo treba, ale pravdou bolo, že keď kutrala v skrinkách v zbrojnici a čítala si malé, ručne písané kartičky – *Ozymandiasov koberec; Monzúnové krúžky na privolávanie dažďa, neúplné; Palillos del Dios* –, cítila pri sebe Darlingtona, ako jej nazerá cez plece. *Tými kastanetami zapuďíš poltergeista, Sternová, ak na ne budeš hrať v správnom rytme. Ale aj tak ti z toho sčernejú prsty.*

Bolo to upokojujúce a znepokojivé súčasne. Do jeho vyrovnaného hlasu učenca sa vždy nakoniec vkradli výčitky. *Kde si, Sternová? Prečo nechodíš?*

Alex pokrúžila plecami, snažila sa umlčať svedomie. Musela sa sústrediť. V to ráno pridržala zrkadielko pred televíziou a pokúsila sa zachytiť čaro z obrazovky. Nebola si istá, či jej to vyjde, ale vyšlo to. Teraz ho otvorila a nechala sa zahaliť ilúziou. Vycupitala po schodíkoch na verandu a zaklopala.

Muž, ktorý otvoril dvere, bol veľký a svalnatý, s krkom hrubým a ružovým ako šunka z animáku. Alex si ani nepotrebovala pozrieť fotku v mobile. Stál pred ňou Chris Owens, známy aj ako Oddman, so záznamom v registri dlhým ako on sám a dvojnásobne širokým.